

**BİR YOĞUN BAKIM
DOKTORUNUN
ANILARI**

Ebru Azapağası

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Hayaller ve Hayatlar /	15
Yoğun Bakım Yan Dalı /	17
“Doktorlar Fişi Çekelim Dedi, Biz Kabul Etmedik!” /	27
Yer Yarılsa da İçine Girsem /	29
Yan Dal Asistanlığı /	31
Mecburi Hizmet /	33
Fatma /	35
“Çocuğumuzun Organlarını Bağışlamak İstiyoruz” /	38
Kalp Durması /	40
Yunus /	43
Ensefalit /	46
Hüzün /	49
Karmakarışık Bir Gün /	51
D Vitamini /	57
Ceren-Derin Kardeşler /	59
“Hocam Benim Çocuğum Niye Öldü?” /	60
Trakeostomi /	62
Lazarus Refleksi /	64
“Bu Çocuk Ölmüştür, Siz Bize Söylemiyorsunuz!” /	66
“Bizim Çocuk Çok Efendidir Hocam, Benimle İşe Gelir Gider” /	69
“Hocam sana Para Versem Kardeşime Don Alır Mısın?” /	71
Mistik Olaylar /	72
Dua /	74
Yoğun Bakımda Hasta Yakını Olmak /	75
Asistan Muhabbetleri /	76
Evrene Gönderilen Mesajlar /	79
Arşiv /	80
Sekreterlerimiz /	82
Bitmeyen Şikâyetler /	84
Yoğun Bakım Aileleri /	88
Muska /	90

Yoğun Bakım Doktoru Olmak mı, Kapısında Bekleyen Hasta Yakını Olmak mı? /	91
Anneler günü /	93
Ampute Olan Hasta /	94
SMA Ailesi /	95
Trakeostomi Kanülü /	96
“Biz Çocuğumuzu Eve Götürmek İstiyoruz” /	98
Gazi Üniversitesi /	100
Bazı Kısa Notlar /	101
Kısa Kısa /	102
Son Söz /	104

TEŞEKKÜR

Bir anı kitabı yazmak benim için hiç kolay olmadı. Uzun zaman üzerinde çalıştığım notlarımın ilk hâlini gönderdiğim Ruhi İnan, beni cesaretlendiren yorumlarda bulunmasaydı bugün bu kitap hiç yazılmayabilirdi. Ayrıca birçok değerli insan zaman ayırarak kitabımı okuyup görüş ve önerilerde bulunmasaydı kitap bugün son hâlini alamazdı. Kitabımı okuyarak çok değerli görüşlerini benimle paylaşan ve beni yazmak için yüreklendiren değerli hocam Tanıl Kendirli'ye, çalışma arkadaşlarım Emine Akkuzu, Tuğba Bedir Demirdağ ve Merve Havan'a, uzun yıllardır dostum olan İffet Cantürk Aslan ve sevgili kızı genç meslektaşım Ayşe Ece Aslan'a; bu kitabın içinde yer alan hikâyeleri gerçek isimleriyle paylaşmama izin veren ve meslek hayatıma çok değerli katkılar sunan çalışma arkadaşlarım Çağlar Ödek, Ayhan Yaman, Oktay Perk, Selman Kesici, Mutlu Uysal Yazıcı'ya ve hocam Tanıl Kendirli'ye; isimlerini kullanmama izin veren bir zamanlar asistanımken bugün her biri genç uzmanlar olan değerli meslektaşlarım İpek Erol Duman, Ragıp Dere, Gökhan Yörüsün, Ayşe Akkuş ve Hüseyin Adil Öner'e; Dr. Sami Ulus Çocuk Hastanesinde çalıştığımız süre içinde sorumlu yoğun bakım hemşiresi olarak görev yapan Barış Bağcıoğlu, sekreterlerimiz Uğur İrikaya ve Mustafa Çiçen'e en içten teşekkürlerimizi sunarım.

Yoğun bakımlar ekip işidir. Çok şanslıyım ki yıllarca çok iyi ekiplerle çalıştım. İsimleri geçmese de yaptıklarıyla bu kitabın satır aralarında dolaşan bir çok kişi var. En başta bu yolda beraber emek verdiğimiz çalışma arkadaşlarıma, yoğun bakımların olmazsa olma-

zı hemşirelerimize, eve gittiğimiz zaman gözümüz arkada kalmasın diye canla başla uğraşan asistanlarımıza, her zaman bizlerle beraber olup iş yükümüzü azaltan personelimize ve sekreter arkadaşlarımıza; çocukları yoğun bakımda yatarken bizimle iş birliği içinde çalışan hasta yakınlarına teşekkür eder, ayrıca bu kitapta hikâyelerini paylaşmama izin verdikleri için minnettarlığımı belirtmek isterim.

Bu kitapta özel hayatımdan pek söz etmedim. Daha çok meslek hayatıma, hastalara ve hasta yakınlarına odaklandım. Yazarken ne kadar yansıtıldım bilmiyorum ama yaşarken eşime ve çocuklarıma yoğun tempoyu fazlasıyla hissettirdiğim bir sır değil. Benim tempoma yıllarca dayandılar, hâlâ da dayanmaya devam ediyorlar. Bana gösterdikleri sabır için eşim Alpaslan ve çocuklarım Yasemin ile Defne'ye; yetişmemde ve bugünlere gelmemde büyük emekleri olan anne babama en derin minnettarlığımı sunarım. Kitabımı yayımlayan Hece Yayınları'nın sahibi sayın Ömer Faruk Ergezen'e ve metinlerimi itinayla gözden geçirip kitaba son hâlini veren Emin Gürdamur'a teşekkürü bir borç bilirim.

ÖN SÖZ

Yoğun bakım üniteleri, yaşamı akut olarak tehdit eden bir hastalığı ya da hasarı olan ya da böyle bir hastalığın/hasarın gelişme olasılığı bulunan hastaların, yakından izlem ve tedavi amacıyla yatırıldığı, teknolojik olarak donanımlı cihazların bulunduğu ve hastaların profesyonel bir ekip tarafından 24 saat kesintisiz olarak izlendiği alanlardır. Bu ünitelerde tedavi gören hastalara, yoğun bakım hastaları denilmektedir. Türk Çocuk Acil Tıp ve Yoğun Bakım Derneğinin 2006 yılında hazırladığı raporda, pediatrik (çocuk) yoğun bakım; potansiyel iyileşebilir ağır hastalığı olan çocukların genel servislere göre daha yakından izlem ve tedavisinin yapıldığı ve ayrı bir üniteye verilen hizmet olarak tanımlanmaktadır. Bu hizmetin verildiği üniteye de Çocuk Yoğun Bakım Ünitesi adı verilmektedir.

Doktorluğun birçok alanında kritik hasta ile karşılaşılmaktadır. En eski çağlardan beri doktorlar, kritik hastaları kurtarmak için olağanüstü gayret sarf etmişlerdir. Yoğun bakım kavramının doğmasında ve gelişmesinde, hemşire Florence Nightingale'nin Kırım Savaşı'nda kritik hastaları aynı koşuğa toplamanın gerekliliğini fark etmesi önemli bir dönüm noktası olmuştur. Yoğun bakımların gelişiminde en önemli olay ise 1950'li yıllarda ortaya çıkan çocuk felci enfeksiyonu olmuştur. Hastalık, etkilenen hastaların yüzde 85-90'ının kaybedilmesi ile sonuçlanmıştır. Bunun üzerine demir akciğer olarak geçen solunum destek cihazları ve trakeostomi yöntemi ile hastaların solunumunu devam ettirebileceği, böylece bu hastaların kaybedilmeyeceği görüşü öne çıkmıştır. Başlangıçta

bu görüş kabul görmese de ölüm oranlarının çok yüksek olması nedeniyle bu tedavi yöntemleri istemeyerek de olsa uygulanmıştır. Ancak sonrasında şaşırtıcı gelişmeler yaşanmıştır. Ölüm oranları bir gecede yüzde 80'lerden yüzde 40'lara düşmüştür. Bu olay, yoğun bakımların gelişmesinde kilometre taşı olmuştur. Dolayısıyla 1952'de Danimarka'nın Kopenhag şehrinde başlayan çocuk felci salgını ile yoğun bakım tıbbının temellerinin atıldığı söylenebilir. Dr. Björn Ibsen önderliğinde 1952-1953 yıllarında multidisipliner bir ekip ve ortamın olduğu ilk yoğun bakım ünitesi kurulmuştur.

1923 yılında Amerika'da Johns Hopkins Hastanesinde beyin cerrahisi hastaları için ameliyat sonrası takip edilebileceği derleme üniteleri kurulmuştur. Ülkemizde 1953 yılında Cemalettin Öner tarafından premedikasyon, indüksiyon ve ameliyat sonrası izlem için derleme üniteleri kurulmuştur. İlk yoğun bakım ünitesi ise 1959 yılında İstanbul'da Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesinde kurulmuştur.

1950-1970'li yıllarda erişkin ve yenidoğan yoğun bakımdaki gelişmeler, pediatrik genel cerrahi ve kalp cerrahisindeki atılımlar hem yoğun bakım birikiminin artmasını sağlamış hem de buralarda giderek daha çok hastalık tedavi edilebilir olmuştur. Bu gelişmeler aynı zamanda pediatrik yoğun bakım ünitelerine olan gereksinimi de artırmıştır.

Amerika'da ilk çocuk yoğun bakım ünitesi 1967 yılında Filedelphiya Çocuk Hastanesinde, ikincisi ise Pittsburgh Çocuk Hastanesinde kurulmuştur. Türkiye'de ise çocuk yoğun bakım ünitesinin gelişimi çok daha geç olmuş ve 1990'ların ortalarına kadar belirgin bir örgütlenme olmamıştır. Ülkemizde uzun yıllar, yoğun bakım ihtiyacı olan çocuk hastalar erişkin yoğun bakım ünitelerine devredilmiş ya da çocuğun başına monitör, ventilator vb. getirilerek serviste yoğun bakım olanakları sağlanmaya çalışılmıştır.

1994 yılında İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi bünyesinde Çocuk Yoğun Bakım Ünitesi, Prof. Dr. Metin Karaböcüoğlu tarafından 4 yatak kapasitesi ile kurulmuştur. Bu ünite, ülkemizdeki gerçek anlamda ilk çocuk yoğun bakım ünitesi olarak kabul edilmektedir. 2000'lerin başlarından itibaren Türkiye'de çocuk yoğun bakımlarına ilgi giderek artmaya başlamış ve birçok merkezde bu

konuya ilgi duyan genç uzman hekimlerin yönetiminde çocuk yoğun bakım üniteleri açılmaya başlanmıştır.

Yoğun bakım uzmanlığı 1986 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde anestezi, pediatri ve genel cerrahinin bir yan dalı olarak kabul edilmiştir. Ülkemizde ise 2012 yılında yoğun bakım uzmanlığı yan dal olarak kabul edilmiştir.

Yoğun bakım, tıbbın en hızlı gelişen alanlardan biridir ve dünyada sağlık sistemlerinin giderek daha da önemli bir bölümünü temsil etmektedir.

Kitabın ilk bölümünde bahsettiğim şekilde yoğun bakımı seçmem tamamen tesadüftür. On yıl önce girdiğim yan dal sınavında üzerinde çok da düşünerek yapmadığım bir tercih, benim sonraki bütün hayatımı etkilemiştir. Bu kitap her ne kadar benim çocuk yoğun bakım serüvenimi anlatsa da olayların kahramanı ben değilim.

Kritik hastaların takibi açısından çok önemli bir yeri olan çocuk yoğun bakım yan dalına doktorların ilgisi, ne yazık ki zaman içinde giderek azalmıştır. Oysa çocukların hayatta kalması ve/veya tam bir şifa ile hastanelerden taburcu olabilmeleri bu alanda iyi yetişmiş hekimlerin varlığı ile doğrudan ilişkilidir. Bu kitabı yazarken her ne kadar hatıralarımı kayıt altına alma amacı gütssem de daha önemli bir neden, hikâyelerin gücünden faydalanarak yoğun bakımların önemine dikkat çekmek istememdir.

Ailelere bu hikâyeleri paylaşmama izin verdikleri için teşekkürlerimi sunarım. Burada anlatılan gerçek klinik vakalar, farklılaştırılarak kurgusal biçimde aktarılmıştır. Hasta isimleri ve bazı önemli ayrıntılar değiştirilmiştir. Diyaloglar, mekânlar ve durumlar değiştirilmiş veya kurgusal hâle getirilmiştir. Bazı hastaların özellikleri ise diğerlerine aktarılmıştır. Kitapta yer alan tüm olaylar, on yıllık bir geçmişin kesitsel sunumudur. Bu kitap tedavi yöntemlerine yönelik bilgi amaçlı değildir. Bu kitabın gerçek kahramanlarına, gece gündüz demeden çocukların sağlığı için uğraşan tüm sağlık çalışanlarına saygılarımla...

* BİKETAP, TÖNÜK S. Çocuk yoğun bakım ünitelerinin tarihçesi ve günümüzde Türkiye'deki durumunun örneklerle incelenmesi. *Sigma*. 2012;4:64-76

*“Akademik çalışmalardan öğrendiğimiz Őey bilgidir.
Deneyimlerden ğrendiđimiz Őey bilgeliktir.”*
Mohandas Gandhi

HAYALLER VE HAYATLAR

Tıp fakültesi altıncı sınıf öğrencisiyken asla seçmeyeceğim iki branştan birinin çocuk doktorluğu, diğerinin de kadın doğum doktorluğu olacağına karar vermiştim. Bu kararı vermemde etkili olan en önemli faktörlerden biri nöbette daha gece yarısı bile olmamışken kapısını çaldığımız için bizi azarlayan dermatoloji asistanı idi. Uykulu gözlerle kapıyı açmış ve çatık kaşlarla “Ne var, ne istiyorsunuz?” diye sormuştu. Dermatoloji asistanı abla ve ağabeylerimiz için gecenin erken saatte sonlandığını o zaman fark etmiştim. Çocuk asistanları ya da kadın doğum asistanları içinse gece çok uzundu. Baktığımız zaman gece uyumak şöyle dursun, bazıları kısa süreliğine oturmayı bile başaramazdı. İlk iki yıl çoğu yerde gün aşırı nöbet tutulurdu. Bu, şu demekti: Nöbet tutarsınız, ertesi gün akşama kadar mesaiye devam edersiniz, akşam nöbetten çıkıp eve gelirsiniz, oturduğunuz yerde uyuyakalırsınız, ertesi gün yine nöbete girersiniz ve yeniden otuz altı saatlik mesaiye başlarsınız. Çömezlik böyle geçerdi. Şimdilerde, eskiden bir buçuk-iki yıl süren gün aşırı nöbet işi kaldırıldı ama o zamanlar buna itiraz etmeyi kimse aklından bile geçirmezdi. Çünkü hocaların hepsi bu yöntemle yetişmişti. Bugün nöbet sonrası olan asistan izinleri de yoktu. Nöbetten çıkan asistan akşama kadar mesaiye devam eder, çoğu zaman mesai bittikten sonra bile kalırdı. Bir de asistanların akademik işleri olurdu. Makale çevirir, konseye hasta hazırlar, hastayı hocaya sunar, sunumlar için çalışırdı. Dolayısıyla, bir-bir buçuk yıl boyunca

bu tempo ile çalışıp, ardından ihtisasım süresince sürekli nöbet tutmaya devam edip çocuk doktoru ya da kadın doğum doktoru olacağıma, ayda beş nöbeti rahat rahat tuttuğum dermatoloji asistanlığını seçip dermatoloji doktoru olurum, demiştim.

Ama sonra, asla seçmem, dediğim çocuk doktorluğunu seçtim!

Çocuk uzmanı olduktan sonra üzerine yan dal yapmaya karar verdim. Hedefim rahat bir branşta yan dal eğitimi yapmaktı. Ama nasıl olduysa oldu ve ben kendimi bu sefer de çocuk doktorluğunun en zor yan dalı olan çocuk yoğun bakım ihtisasında buldum.

Aslında benim doktor olmak gibi bir hayalim de yoktu. Önce doktorluğu seçip ardından zor bir branş olan çocuk doktorluğunda ihtisas yapmış son olarak da bunu daha zor olan çocuk yoğun bakım doktorluğu ile taçlandırmış biri olarak hayatta aldığım kararlar ile ilgili zaman zaman kendimi sorguladığımı itiraf etmeliyim.

Ama şu bir gerçek: Siz bazen nasıl bir plan yaparsanız yapın hayatın da kendine göre bir planı oluyor.

YOĞUN BAKIM YAN DALI

Bundan on yıl önce yan dal sınavında, üzerinde çok da düşünerek yapmadığım bir tercih sonucu bir üniversite hastanesinde çocuk yoğun bakım yan dalı kazandım. Bu bölümü yazmam tamamen tesadüftü. Ne kimseye sordum ne de burası nasıl bir yer diye bölümü aradım.

Hayatımızdaki bazı şeyler sanki bizim kaderimiz. Ben o gün, bu bölümü yazayım mı, diye birilerine sorsam ya da bölümü telefon ile arasam bu tercihte bulunmazdım. Çünkü bana çok büyük ihtimalle şöyle derlerdi: “Bir kadın için, hele de evli ve çocuklu bir kadın için yan dal yapmaya uygun bir yer değil.”

Çocuk yoğun bakımı kazandığımı öğrendiğim zaman sevincim çok uzun sürmedi. Çünkü kazandığım yeri duyan eşim küplere bindi. İş ciddiye binince kısa süre içinde mutluluğum yerini strese bıraktı. Önce yapmam gerekeni sonradan yaptım ve o sırada, orada yoğun bakım yan dalı yapan Çağlar’ı aradım. Çağlar’ı tanımıyordum. Numarasını bir arkadaşımından aldım. “Ben sizin orayı kazandım. Nasıl bir yerdir?” diye sordum. Çağlar bana hiç uzatmadan tüm yoğun bakım gerçeğini on dakika içinde anlattı. Erişkin anestezi yoğun bakımında rotasyon yapıyor-muş. O anesteziye gidince diğer yan dalcı Ayhan her gün icapçı olarak çalışmış ve çok büyük ihtimalle yorgunluktan vertigo atağı geçirip on beş gün hastanede yatmış. Bana dedi ki: “Bizim tempomuz çok yoğundur. Gece sabahlara kadar hastanede kaldığımız da çok olur gecenin bir yarısı hastaneye geldiğimiz de.”

Çağlar ile konuştuktan sonra dudağımın kenarında uçuk çıktı ve on gün geçmedi.

Ben çocuk asistanı iken çocuk yoğun bakım yan dal olmamıştı henüz. Her ne kadar kalp damar cerrahisi ve yenidoğan yoğun bakımlarında çalışmış olsam da çocuk yoğun bakımın çalışma koşullarını bilmiyordum. Tek bildiğim, yoğun bakımların akademik kariyer açısından iyi bir yer olduğuydu. Yeni yan dal olduğu ve kişi sayısı az olduğu için kariyer yapabiliirdiniz.

Tabii bitirebilirsiniz!

Bitirmenin zor olmasının nedeni, çocuk yoğun bakımın en zor yan dallardan biri olmasıdır. Çünkü kritik çocuk hasta ile uğraşırsınız. Kritik çocuk hasta demek; hayati tehlikesi olan, vital bulgularını sürekli izlemeniz gereken ve tedavisi iyi giderken bile her an kötüleşebilecek hasta demektir. Kritik kararları çok hızlı almanız gerekir. Yedi yirmi dört esasına göre icapçı olarak çalışan bir doktorsunuzdur. İcapçı olmanız demek, her an hastaneye gitmenizi gerektirecek acil bir durum olasılığının ortaya çıkması demektir. Elinizde hep telefonunuz vardır ve o telefon asla kapanmaz. Hastaneye gitmediğiniz zamanlarda bile yatan hastalarınızı telefonla sürekli takip etmeniz gerekir. Şöyle söyleyeyim: Beyninizdeki bir alan hep hastalarla meşguldür. Bu nedenle ki doktorların birçoğu hayatlarını bu şekilde ipotek altına almak istemez. O yüzden pediatri içinde en az tercih edilen yan dallardan biridir. Bununla beraber meraklısı da az değildir. Yan dal sınavında çok iyi dereceler yaparak yoğun bakım tercih etmiş insanlar da vardır, zor şartlar altında mecburi hizmete gitmektense büyükşehirde yoğun bakım yan dalı yapayım daha iyi, diye düşündüğü için yoğun bakım seçenler de. Ben ikisi de değildim. Ne yoğun bakım hayranıydım ne de mecburi sorunum vardı. Kaldı ki mecburi hizmetim de bitmişti zaten. Evime yakın bir hastanede gündüz poliklinik yapıyordum. O sırada Ankara'nın en yoğun hastanelerinden birine görevlendirmem çıktı. Burada çalışmak zorunda kalmasam yoğun bakım seçer miydim, bilmiyorum. Cumartesi nöbetinde, 00.00'da sıra bekleyen kişi sayısının hâlâ yüz elli olması (Ki gece yarısına kadar

bakılan hasta sayısı yaklaşık bindi.) muayene için içeri üç hasta alıp ikisi üstünü başını çıkarıp beklerken diğer hastayı muayene etmeye ve ilaç yazmaya çalışmak, bu sırada gelen acil hastaya baktığınız için kapıda bekleyenler arasında çıkan kavgalar ve bu döngünün sonunun hiç gelmemesi... Bir de bunlara eklenen, acaba gece nöbette yoğunluk nedeniyle hasta atlamış olabilir miyim, stresi...

Bir an, hiç poliklinik yapmamanın harika olabileceğini düşündüm sanki.

Ama yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştum!

Üniversitenin çocuk yoğun bakım ünitesi normalde altı yataklıymış. Sonra yeni bir çocuk hastanesi yapılmış ve yirmi yataklı çocuk yoğun bakım açılmış. Burada kalp damar cerrahisinin postop hastaları, çocuk cerrahi hastaları, beyin cerrahi hastaları, ortopedi hastaları, pediatriinin diğer bölümlerinin kritik hastaları, şehir içi ve şehir dışından kabul edilen kritik hastalar takip edilmeye başlamış. Ünite büyüyünce işler bir anda neredeyse beş kat artmış. O sıralarda kritik hastalara ECMO (kalp akciğer pompası) tedavisi de uygulanmaya başlayınca ciddi anlamda yoğunluk ortaya çıkmış. Tanıl Hoca, Ayhan ve Çağlar sürekli hastanede mesai yapıyorlarmış. Yan dal sınavından sonra insanlar bir yeri yazmadan önce orayı arayıp, çalışma koşulları nasıl, yapılabilir bir yer mi, diye soruyor. Benim yazdığım üniversitede çocuk yoğun bakım bir kişilik kadro açmıştı. Çocuk yoğun bakım yeni yan dal olduğu için akademik kariyer açısından cazipti. Bu nedenle çok kişi telefon açıp sormuş. Ama çalışma koşullarının zorluğunu duyan hiç kimse tercih etmemiş. Tanıl Hoca'nın dediğine göre, bir tek ben aramamışım!

Tanışmaya gittiğim günü hatırlıyorum. Bana servisi gezdirmişlerdi. İzole tek kişilik odada bir çocuk vardı. Kalbine takılı koca cihazla yatıyordu. Hoca "Bu cihazın adı Berlin Heart." dedi. "Yapay kalp cihazı. Biventriküler destek cihazı. Kalp yetmezliği iyileşene kadar ya da hasta, kalp nakline gidene kadar mekanik dolaşım desteği ile hastanın hayatta kalmasını sağlıyor. Hastamız kalp nakline gidene kadar bu cihazla yaşayacak." Daha

önce böyle bir şeyi ne görmüştüm ne de duymuştum. Hastayı görünce içimden bir ses, burada işin hiç kolay olmayacak, dedi. Sanırım yoğun bakım hastalarını dolaşırken buraya girdiğime ikinci kez pişman oldum.

Hasta sayısı altıyken on beş gün Ayhan, on beş gün Çağlar icap tutuyormuş. Ama hem hasta sayısı hem yoğunluk artınca Tanıl Hoca yeniden düzenleme yapmış serviste. Artık ikisi de sürekli icap tutmaya başlamış. Servis yataklarını ikiye bölmüşler. Sağ taraftaki on yatak bir kişinin, sol taraftaki on yatak bir kişinin olmuş. Kimin yatağına hasta yattıysa o aranıyormuş. Yine kimin hastasında sorun varsa onu arıyorlarmış. Hastalar en ağır diyebileceğimiz hasta grubundan olduğu için, neredeyse hiçbir gece, hiç kimse pas geçilmemeye başlanmış. Bu arada Çağlar anesteziye rotasyona gidince tüm servis Ayhan'a kalmış ve Ayhan vertigo atağı geçirip on beş gün hastanede yatmış. Tanıl Hoca bu işin neresinde, diye sorabilirsiniz. Tanıl Hoca bu işin her yerinde. Gece kimin hastasında sorun olursa olsun Tanıl Hoca'nın mutlaka haberi oluyor. Gece Ayhan da gelse Çağlar da gelse fark etmiyor, çoğu zaman hoca da geliyor. Bu durumun şöyle bir handikapı var: Asla çok çalıştığınız için dert yanamıyorsunuz. Çünkü hoca diyor ki: "Ben sizden daha çok çalışıyorum."

Yoğun bakıma başladım, üzerinden on beş gün geçti. Ekibi ve nasıl çalıştıklarını hayretle izliyorum. Bir bakıyorum Ayhan gece perişan olmuş, bir bakıyorum Çağlar. Sürekli bir koşuşturma, dur durak nedir bilmiyorlar. Sürekli enteresan bir hikâye anlatılıyor. Mesela Ayhan bir gece hastaneye gelirken evden apar topar çıkmış, bir ayağına başka diğerine başka bir ayakkabı giymiş. Tanıl Hoca, "Onkolojiden hasta yattı hafta sonu. Ailece İKEA'daydık, bizimkileri eve bırakıp apar topar hastaneye geldim." diyor. Çağlar, "Eşimle ve arkadaşlarımızla cumartesi günü için plan yapmıştık ama yine her zamanki gibi hastaneden çıkamadım ve gidemedik." diyor.

Sanıyorum yoğun bakıma girdiğim için en büyük pişmanlığımı da bu hikâyeleri dinlerken yaşadım. Ne işim var benim